

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. 10. 2015 v trestní věci obžalovaného MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE], nar. [REDAKCE] v Plzni, *t a k t o* :

Odvolání obžalovaného MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3.6.2015 č.j. 3 T 49/2014 – 617 se podle § 256 trestního řádu **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem citovaným ve výroku rozhodnutí byl obžalovaný MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE] uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku pro skutek spočívající v tom, že jako službu konající lékař na ambulanci Kliniky ortopedie a traumatologie Fakultní nemocnice Plzeň, alej Svobody 80, provedl dne 28.3.2009 ve večerních hodinách vyšetření pacientky H[REDAKCE] N[REDAKCE], nar. [REDAKCE], která se dostavila s úrazem pravého ramene, kdy na základě provedených vyšetření diagnostikoval u ní frakturu humeri proximalis i.dx., nedislokovanou zlomeninu horního konce pažní kosti s linií zasahující do proximální metafýzy pažní kosti, kdy však přes atypii předozadního a transthorakálního RTG snímku nenařídil doplňující dostupné vyšetření, např. prostřednictvím počítačové tomografie a nebyla tak odhalena a diagnostikována přítomná zadní luxace hlavice pažní kosti, v důsledku čehož nebyla následně u poškozené N[REDAKCE] ze strany MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE] ordinována odpovídající léčba spočívající v repozici kloubu, naordinovaná léčba probíhala především ve formě fixace ruky a následné rehabilitace, jež stav poškozené naopak zhoršovala, k využití jiných projekcí, eventuálně jiné vyšetřovací modalit např. počítačové tomografie a k odhalení a diagnostikování zadní luxace hlavice pažní kosti ze strany MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE] nedošlo, neboť obžalovaný nejméně při dalších vyšetřeních dne 20.7.2009, 6.10.2009 a 29.6.2010 nedostatečně hodnotil rozpor klinického obrazu poškozené s popisem dalších RTG snímků, když osoby, jež popis prováděly, zmiňovaly pouze stav po zhojení fraktury, takže popis byl nepřesný a neúplný, vyšetření počítačovou tomografií bylo MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE] objednáno až po kontrole dne 16. 11. 2010, kdy u poškozené přetrvávala podstatná omezení hybnosti pravé ruky, avšak ani po jeho provedení dne 1. 12. 2010 při kontrole dne 14. 12. 2010 nebyla MUDr. Z[REDAKCE] stanovena správná diagnóza, následně poškozená přešla do péče MUDr. P[REDAKCE] V[REDAKCE], působícího na stejné klinice, když až dne 14.3.2012 byla ze strany přednosta Kliniky ortopedie a traumatologie Fakultní nemocnice Plzeň prof. MUDr. K[REDAKCE] K[REDAKCE], CSc., výslovně konstatována u poškozené přetrvávající luxace hlavice pažní kosti vpravo, přičemž tím, že ze strany ošetřujícího lékaře MUDr. M[REDAKCE] Z[REDAKCE] nedošlo ke včasnému stanovení správné exaktní diagnózy a odpovídající léčbě došlo u poškozené H[REDAKCE] N[REDAKCE] k předčasnému rozvoji degenerativních změn předmětného ramenního kloubu, které bylo nutno řešit až jeho kompletní náhradou, k čemuž došlo dne 11.5.2012 na I. ortopedické klinice Fakultní nemocnice Motol v Praze, poškozená N[REDAKCE] trpěla po celou dobu léčeni silnými bolestmi a omezenou

hybností pravé ruky, což si vyžádalo pracovní neschopnost od 30.3.2009 do 20.11.2009 a od 5.4.2011 do 30.9.2012.

Za uvedené jednání byl odsouzen podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a tento trest mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byla poškozená H. N. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podal včasné odvolání obžalovaný prostřednictvím svého obhájce do výroku o vině i trestu. V odůvodnění odvolání konstatuje, že soud prvního stupně sice provedl v předmětné věci řadu důkazů, ale při jejich hodnocení dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, na jejichž základě vynesl napadený rozsudek.

Podle obžalovaného bylo na základě provedených listinných důkazů osvědčeno, že kdykoliv byl s poškozenou v ambulantním styku, bylo vždy provedeno rentgenologické vyšetření, kde mimo zlomeniny horního konce pažní kosti nikdy zadní luxace nebyla specializovanými lékaři z oboru zobrazovacích metod popsána. Při jednotlivých návštěvách bylo ošetření prováděno zcela obvyklým způsobem, i když léčba zranění trvala v daném případě déle, bylo osvědčeno zejména výpověďmi svědků Doc. MUDr. P. i znalce primáře MUDr. Friče, že léčba tohoto druhu zlomeniny je u jednotlivých pacientů individuální a ani v daném případě v rozhodné době ještě nepřesahovala krajní meze. Navíc, jak to vyplývá i z lékařských zpráv a návštěv poškozené, v průběhu léčby došlo ke zlepšení hybnosti pravé horní končetiny, nebyl tedy žádný důvod v té době provádět jakoukoliv změnu léčby. Později došlo k dlouhodobému výpadku lékařské péče, neboť poškozená bez vědomí obviněného jako ošetřujícího lékaře nastoupila do zaměstnání a léčbu přerušila. Když se poté znovu dostavila na ambulanci, bylo zjištěno, že zdravotní stav se nezlepšil, a proto také bylo zajištěno provedení CT vyšetření, na jehož základě bylo pokračováno v další léčbě. Z výpovědí svědků, ale i z výpovědí znalců a zahraničních studií je zřejmé, že rozpoznání zadní luxace patří v praxi k nejsložitějším, a to zejména proto, že jsou zde většinou zcela nepatrné znaky, ale i proto, že se jedná z hlediska četnosti o velmi ojedinělá poranění.

Obviněný se domnívá, že je nutné vzít v úvahu i skutečnost, že zároveň byla u poškozené i komplikovaná zlomenina horního konce pažní kosti a z výpovědi svědka Doc. MUDr. P. i znalce MUDr. Friče vyplývá, že je pravděpodobné, že by i v případě včasějšího rozpoznání zadní luxace mohl být výsledek léčení stejný, jako v daném případě nastal. Dále obžalovaný uvádí, že obhajoba zadala u znaleckého ústavu institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze vypracování znaleckého posudku zaměřeného na posouzení léčby, která byla v uvedené věci poškozené poskytnuta, na což okresní soud nereagoval, závěrem proto navrhl, aby krajský soud rozsudek okresního soudu zrušil a obžaloby ho v plném rozsahu zprostil.

Krajský soud na základě odvolání obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i průběh řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, přičemž přihlížel zejména k vytýkaným vadám a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, aby bez důvodných pochybností mohl zjistit skutkový stav věci (§ 2 odst. 5 trestního řádu), veškeré důkazy

provedl procesně nezávadným způsobem a hodnotil je v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Hodnocení provedených důkazů je ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně, tedy soudu, před kterým byly důkazy provedeny. Tento postup je výsledkem respektování zásady bezprostřednosti a ústnosti a z toho vyplývá, že odvolací senát do hodnocení důkazů, které bylo provedeno soudem prvního stupně, zásadně zasahovat nemůže, ledažeby zjistil, že některé podstatné důkazy okresní soud vůbec nehodnotil anebo že hodnocení důkazů je nelogické a vnitřně rozporné. Nic takového ovšem odvolací senát nezjistil. Naopak okresní soud hodnotil všechny podstatné důkazy a jeho hodnocení je logické a zcela přesvědčivé. Na závěrech okresního soudu, se kterými se krajský soud zcela ztotožňuje, nemohl změnit nic ani obhajobou těsně před konáním veřejného zasedání předložený další znalecký posudek znaleckého ústavu - Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, podepsaný vedoucím katedry posudkového lékařství MUDr. Janem Boháčem. Tímto znaleckým posudkem chtěla obhajoba prokázat, že postup obžalovaného při léčbě poškozené lze hodnotit jako lege artis.

Krajský soud obhajobou předložený znalecký posudek ústavu konstatoval k důkazu při veřejném zasedání a dospěl k závěru, že tento posudek nemůže zvrátit skutková zjištění učiněná soudem I. stupně, naopak některé jeho závěry jsou podle názoru krajského soudu evidentně chybné, neboť nejsou v souladu s ostatními provedenými důkazy.

Je třeba zdůraznit, že okresní soud pracoval se složitou věcí, se kterou se však velmi pečlivě vypořádal. Provedl velké množství důkazů, které hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Při hodnocení důkazů vycházel zejména ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, z ústavního znaleckého posudku zpracovaného Lékařskou fakultou v Olomouci, z výsledku znalce MUDr. Friče, ale i z lékařských zpráv o zdravotním stavu poškozené.

V odůvodnění rozsudku nalézací soud podrobně hodnotí nejprve nesporné skutečnosti týkající se toho, jaké zranění a kdy poškozená utrpěla, jakým způsobem probíhala léčba zlomeniny pravé pažní kosti, která jí byla při prvotním vyšetření diagnostikována, rozebírá kontroly, které poškozená u obžalovaného absolvovala, i lékařské zprávy nejen od ošetřujícího lékaře, ale i z rehabilitačního pracoviště. Vyzdvihuje lékařské zprávy MUDr. K████, ze kterých vyplývá, že poškozená podstoupila z důvodu prvotně diagnostikovaného zranění kvalifikovanou rehabilitaci, přesto však měla stále problémy s hybností ruky. Upozornění na špatnou hybnost ruky poškozené se ve zprávách rehabilitační lékařky opakovala. V lékařské zprávě ze dne 16.7.2009 dokonce MUDr. K████ požádala o provedení mimořádného konsiliárního vyšetření s ohledem na malý pokrok v rehabilitaci. Ze zpráv, které okresní soud hodnotil, vyplynulo, že v období přibližně pěti týdnů od počátku rehabilitace nedošlo u poškozené prakticky k žádnému posunu k lepšímu a hybnost zůstala omezena ve stejném rozsahu.

Okresní soud dále v rozsudku rozebírá, proč právě den 20.7.2009 považuje za zlomový bod celého případu. Dospívá k závěru, že právě uvedený den měl obžalovaný k dispozici zprávu rehabilitační lékařky MUDr. K████, která obsahovala žádost o konsiliární vyšetření, neboť v té době již doporučená rehabilitace přetrvávala dvojnásobek doby, o které se zmiňovali i znalci ve znaleckých posudcích a za kterou již mělo být diagnostikované zlomení ruky zcela zahojeno. Právě v den kontroly 20.7.2009 měl podle soudu I. stupně obžalovaný reagovat na lékařské zprávy z rehabilitace, zejména na tu poslední, kde bylo navrženo konsiliární vyšetření. Obžalovaný však, ačkoliv mu byla zpráva od rehabilitační lékařky poškozenou předána, nezareagoval a neprovedl další podpůrná vyšetření, ze kterých by

bylo možné zjistit, z jakých příčin u poškozené nedochází k zahojení původně diagnostikované zlomeniny, jak je běžné. Dále okresní soud odkazuje na znalecký posudek ústavu v Olomouci i výpověď MUDr. Friče, ze kterých vyplývá, že standardní dobou léčby zlomeniny, která byla u poškozené diagnostikována, jsou čtyři týdny, poté má následovat rehabilitace v rozmezí čtyř až šesti týdnů. Znalci nespatořovali chybu u obžalovaného v tom, že při zjišťování zranění poškozené při primárním ošetření nevyužil jiné zobrazovací metody, ale podle nich měl adekvátně reagovat a provést další dostupná vyšetření poté, co abnormálně dlouho přetrvávaly problémy poškozené s hybností ruky.

Okresní soud v rozsudku ve shodě se závěry znaleckých posudků hodnotí i pochybení ze strany rentgenologů, kteří na snímcích nerozeznali zranění poškozené spočívající v zadní luxaci hlavice pažní kosti. Slyšení znalci i lékaři se shodli na tom, že poškozená utrpěla raritní zranění, které je špatně rozpoznatelné a lékaři se tudíž s takovýmto zraněním často nesetkávají. Vzhledem k pochybení rentgenologů správně okresní soud dovodil jejich významnou spoluvinu, když přihlédl k výpovědi zástupce ústavu MUDr. H., specialisty radiologa, který upozornil na to, že zadní luxace ramenního kloubu poškozené byla hodnotitelná na všech postupně dělaných rentgenových snímcích, neboť všechny vykazovaly nesprávné postavení kloubu, avšak ani jeden radiolog uvedené zranění při popisu snímků nevyhodnotil. Okresní soud na základě závěrů znaleckých posudků dospívá správně k závěru, že nekvalitní práce radiologů mohla ve svém důsledku ovlivnit postup obžalovaného, ale v žádném případě ho nezabavila odpovědnosti, neboť měl na základě klinického vyšetření po osmi až deseti týdnech od vzniku zranění, kdy by se podle znalců měl pacient při běžné zlomenině vracet do běžného života včetně pracovního zatížení, avšak poškozené se k tomu ani zdaleka nepřibližovala, reagovat na zdravotní stav poškozené a navrhnout doplňující vyšetření.

Okresní soud v odůvodnění rozsudku reaguje na námitky obžalovaného týkající se doby výpadku léčby, kdy poškozená k obžalovanému na kontroly nechodila a správně uvádí, že doba výpadku časově spadá až po datu 20.7.2009, kdy měl obžalovaný nejpozději reagovat na zprávu rehabilitační lékařky MUDr. K. ze dne 16.7.2009.

Na základě všech provedených důkazů okresní soud správně dovodil vinu obžalovaného, který měl na základě klinického vyšetření a zpráv z rehabilitace reagovat na zdravotní stav poškozené, zvažovat možnosti dalších vyšetření a léčení poškozené, neboť nejpozději dne 20.7.2009 měl pro to, aby mohl učinit správné rozhodnutí, dostatek vstupních informací. V důsledku nesprávného postupu obžalovaného pak muselo u poškozené dojít až k výměně ramenního kloubu. Okresní soud se dostatečně vypořádal i s námitkou, že k výměně ramenního kloubu může ve 30 % případů dojít i v případech, kdy je zadní luxace diagnostikována.

Krajský soud se zcela ztotožnil s argumenty okresního soudu, který reagoval na všechny námitky vznesené v průběhu celého hlavního líčení, a proto na podrobný a pečlivě zdůvodněný rozsudek okresního soudu zcela odkazuje.

Pokud jde o obhajobou předložený další znalecký posudek ústavu, tak k otázce pod bodem 4 „jakým způsobem lze z hlediska ošetřujícího lékaře hodnotit skutečnost, že rentgenologové opakovaně nepoznali u pacientky zadní luxaci, jak četná je v praxi zadní luxace a jak složité je její správné diagnostikování“, znalci ústavu uvedli, že u zadní luxace dochází až asi v 50 % případů k nerozpoznání správné diagnózy při primárním ošetření, což svědčí o

mimořádné obtížnosti stanovení správné diagnózy a ortoped pak vychází při stanovení způsobu léčby mimo rentgenových snímků rovněž z klinického vyšetření pacienta. Z vyšetření, které provedl MUDr. Z████, a z lékařských zpráv, je podle znalců patrné, že zde nebyly zjištěny takové známky, které by musely vést ke stanovení změny způsobu léčby či provedení jiných zobrazovacích metod. S tím se však krajský soud rozhodně neztotožňuje, neboť jak zdůrazňuje opakovaně okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku, právě dne 20.7.2009 měl obžalovaný k dispozici lékařskou zprávu z 16.7.2009 od rehabilitační lékařky MUDr. K████, která obsahuje žádost o provedení konsiliárního vyšetření pro pomalý postup rehabilitace, na což právě obžalovaný nereagoval. Tento moment, jak správně dovodil soud I. stupně, je právě tím prvním zásadním pochybením obžalovaného v léčbě poškozené. Není tudíž pravdou, jak se uvádí v odpovědi na otázku č. 4, že by nebyly zjištěny takové známky, které by musely vést ke stanovení změny způsobu léčby. Ty právě z uvedené zprávy z rehabilitace zjištěny byly.

Na odpověď k otázce pod bodem 5, „zda mohla mít na konečný výsledek léčby vliv skutečnost, že ze strany pacientky došlo k výpadku lékařské péče na dobu asi devíti měsíců, kdy nebyla pod lékařským dohledem ošetřujícího lékaře a bez konzultace s ním nastoupila do práce“, již krajský soud reagoval v předchozí části odůvodnění rozsudku a okresní soud se s danou tematikou zcela vypořádává na straně 7 odůvodnění rozsudku. Opakovaně je nutné zdůraznit, že léčba, která byla po celou dobu prosazována obžalovaným, byla zcela bez efektu, dokonce, jak vyplývá ze znaleckých posudků, rehabilitace, kterou poškozená po dlouhou dobu podstupovala, jí naopak škodila. Tudíž devítiměsíční absence návštěvy ošetřujícího lékaře nemohla mít žádný podstatný vliv na zdravotní stav pacientky. Vzhledem k uvedeným skutečnostem nelze přijmout závěr obhajobou předloženého znaleckého posudku, že postup, který zvolil obžalovaný, lze z lékařského hlediska hodnotit jako lege artis a že obvyklá doba léčení předmětného typu zlomeniny je individuální a v posuzovaném případě ve vztahu k ošetřujícímu ortopedovi nebyla nadměrná. Je logické, že doba léčení u každého pacienta je individuální, samozřejmě záleží na věku pacienta, způsobu jeho života, jeho konstituci, avšak v daném případě doba léčby poškozené přesáhla výrazně průměrnou dobu léčení. S uvedenými závěry se okresní soud v napadeném rozsudku také zcela vypořádal.

Jak už bylo také řečeno, je nutné připustit, že na vzniklém následku měli podstatnou spoluvinu i kolegové rentgenologové, kteří zadní luxaci, která však byla na snímcích, jak vyplývá z olomouckého znaleckého posudku, rozpoznatelná, nepopsali. Správně však okresní soud dovodil, že rentgenologické nálezy jsou pouze jednou z věcí, se kterou ošetřující lékař, v daném případě obžalovaný, pracuje a přesto, že spoluvinu rentgenologů je velmi výrazná, nese i on díl odpovědnosti.

Zjevnou spoluvinu rentgenologů by bylo možné v případě účinnosti zákona č. 140/1961 Sb. účinného do 31.12.2009, promítnout do užití právní kvalifikace za použití § 88 odst. 1 trestního zákona, a přestože by byla naplněna kritéria kvalifikované skutkové podstaty, mohlo být jednání obžalovaného kvalifikováno pouze podle ustanovení základní skutkové podstaty. Od účinnosti nového trestního zákoníku od 1.1.2010, již takový postup z důvodu formálním pojetí trestného činu možný není a uvedené skutečnosti lze promítnout ve prospěch obžalovaného pouze do ukládaného trestu.

Okresní soud na základě pečlivě provedených důkazů dospěl ke správnému závěru o naplnění všech zákonných znaků přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, neboť obžalovaný poškozené způsobil těžkou újmu na zdraví a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho povolání. Zranění

poškozené lze označit za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku a obžalovaný porušil svoji povinnost vyplývající z jeho povolání, a to s maximální možnou péčí chránit zájem pacienta na efektivní léčbě s využitím všech odborných znalostí a předpokladů, jakož i odborného zázemí, které mu je při výkonu povolání dopráno. Okresní soud se v odůvodnění podrobně zabývá i zaviněním obžalovaného v té nejnižší možné formě, a to nevědomé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, což znamená, že obžalovaný sice nevěděl, že může způsobit porušení zájmu na ochranu zdraví poškozené, avšak vzhledem k okolnostem a i vzhledem ke svým osobním poměrům, jež zahrnují především kvalifikační předpoklady vysokoškolsky vzdělaného a později atestovaného lékaře, vědět měl a mohl, a to právě z důvodů, které okresní soud podrobně v odůvodnění rozsudku rozebírá.

Krajský soud se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry okresního soudu, když nový znalecký posudek ústavu předložený obhajobou při veřejném zasedání neměl na jeho závěry žádný vliv, tudíž ani po jeho provedení ve veřejném zasedání neměl krajský soud důvod závěry soudu I. stupně jakkoli korigovat. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku okresního soudu, s jehož všemi argumenty se zcela ztotožňuje.

Uložený trest nelze podle názoru krajského soudu označit za nepřiměřeně přísný, naopak spíše se jedná o trest mírný, neboť byl uložen pouze šest měsíců nad spodní hranicí trestní sazby, stejně jako stanovená zkušební doba (obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou od šesti měsíců do čtyř let odnětí svobody), ačkoliv jednáním obžalovaného byl poškozené způsoben velmi závažný následek na jejím zdraví. Okresní soud při ukládání mírného trestu zohlednil faktory, které míru škodlivosti snižovaly, zejména přihlédl k tomu, že obžalovaný dosud neměl při vykonávání své lékařské praxe žádné problémy, nebyl soudně trestán ani projednáván pro přestupek, nebyly zjištěny ani žádné jiné negativní poznatky, naopak byl velmi pozitivně hodnocen ze zaměstnání. Velmi výrazně okresní soud promítl do uloženého trestu ve prospěch obžalovaného i spoluvinu lékařů rentgenologů, na základě jejichž nepřesných a neúplných popisů rentgenových snímků obžalovaný určoval diagnózu a léčebný postup, tedy i jejich nedbalá práce se na výsledku zdravotního stavu poškozené určitě podílela. Okresní soud neshledal žádné přitěžující okolnosti a za situace, kdy výrazně převažovaly okolnosti snižující společenskou škodlivost a polehčující okolnosti, uložil trest, který rozhodně není trestem přísným. Správně také okresní soud neuložil obžalovanému trest zákazu činnosti, ačkoliv se obžalovaný dopustil trestné činnosti v souvislosti s výkonem svého povolání. Neuložení tohoto druhu trestu okresní soud také dostatečně zdůvodnil a odvolací soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje.

Poškozená H. N. byla správně odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť obžalovaný spáchal trestný čin při výkonu zaměstnání. Pokud měl s nemocnicí uzavřen řádný pracovní poměr, vstupuje do popředí odpovědnost zaměstnavatele za škodu, jak správně okresní soud rozvedl v odůvodnění rozsudku. Navíc podle informací, které vyplývají ze spisového materiálu, probíhá v současné době občanskoprávní řízení, kde by měly být nároky poškozené vypořádány.

Krajský soud se ztotožnil se všemi argumenty okresního soudu, a proto odvolání obžalovaného zamítl jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro

nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 27. října 2015

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Daniela Jeřábková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková